ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα) της 29ης Ιουνίου 1995 *

Στην υπόθεση Τ-183/94,

Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τον Ivone Cacciavillani, δικηγόρο Βενετίας (Ιταλία), με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alain Lorang, 51, rue Albert 1er,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Eugenio de March, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Alberto Dal Ferro, δικηγόρο Vicenza, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τον Arthur Brautigam, σύμβουλο στη Νομική Υπηρεσία, και από τον Diego Canga Fano, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, Διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

παρεμβαίνον,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση διαφόρων κοινοτικών διατάξεων που αφορούν την υποχρεωτική απόσταξη στον αμπελοοινικό τομέα,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Biancarelli, Πρόεδρο, C. P. Briët, C. B. Bellamy, P. Lindh και J. Azizi, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και νομικό πλαίσιο

1 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Απριλίου 1994, 43 συνεταιρισμοί, ενώσεις αμπελουργών και μεμονωμένοι

αμπελουργοί, άσκησαν δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (στο εξής: Συνθήκη ΕΚ), προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση ορισμένων κοινοτικών διατάξεων που αφορούν την υποχρεωτική απόσταξη στον αμπελοοινικό τομέα.

2 Πρέπει να προσδιοριστεί προκαταρκτικά το αντικείμενο των εργασιών υποχρεωτικής αποστάξεως των επιτραπέζιων οίνων στο πλαίσιο της κοινής οργάνωσης της αμπελοοινικής αγοράς. Ο βασικός κανονισμός εν προκειμένω είναι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 822/87 του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1987, για την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ L 84, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 822/87), που αναφέρει στην 44η αιτιολογική σκέψη «ότι φαίνεται ότι η υποχρεωτική απόσταξη αποτελεί το αποτελεσματικότερο μέτρο για τη μείωση των πλεονασμάτων επιτραπέζιου οίνου στην αγορά· ότι, κατά συνέπεια, είναι αναγκαίο να προβλεφθεί η ενεργοποίηση του μέτρου αυτού όταν η αγορά παρουσιάζει σοβαρή έλλειψη ισορροπίας, καθώς και να καθοριστούν συγκεκριμένα κριτήρια για την εκτίμηση της αστάθειας αυτής».

3 Το άρθρο 39, παράγραφος 1, του κανονισμού 822/87 ορίζει:

«1. Όταν, για μια αμπελουργική περίοδο, η αγορά των επιτραπέζιων οίνων και των οίνων που είναι κατάλληλοι να δώσουν επιτραπέζιους οίνους παρουσιάζει σοβαρή ανισορροπία, αποφασίζεται η διεξαγωγή υποχρεωτικής απόσταξης επιτραπέζιων οίνων.

Θεωρείται ότι υπάρχει σοβαρή έλλειψη ισορροπίας της αγοράς κατά την έννοια του πρώτου εδαφίου:

α) όταν τα διαθέσιμα αποθέματα στην αρχή της περιόδου υπερβαίνουν κατά περισσότερο από τέσσερις μήνες τις συνήθεις χρήσεις, ή

β) όταν η παραγωγή υπερβαίνει κατά περισσότερο από 9 % τις συνήθεις χρήσεις, ή

γ) όταν ο σταθμισμένος μέσος όρος των αντιπροσωπευτικών τιμών όλων των τύπων επιτραπέζιων οίνων, στην αρχή μιας περιόδου και για χρονικό διάστημα που θα καθοριστεί, παραμένει κατώτερος του 82 % της τιμής προσανατολισμού.»

4 Κατά το άρθρο 39, παράγραφος 2, του κανονισμού 822/87, «Η Επιτροπή καθορίζει τις ποσότητες που πρέπει να παραδίδονται στην υποχρεωτική απόσταξη για να εξαλειφθεί η πλεονασματική παραγωγή και έτσι να αποκατασταθεί η ομαλή κατάσταση της αγοράς, ιδίως σε ό,τι αφορά τα επίπεδα των προβλεπόμενων διαθέσιμων ποσοτήτων στο τέλος της περιόδου και τις τιμές.»

5 Το άρθρο 39, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού ορίζει:

«Η συνολική ποσότητα που πρέπει να αποστάζεται και η οποία καθορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 2 κατανέμεται μεταξύ των διαφόρων περιοχών παραγωγής της Κοινότητας, ανά κράτος μέλος.

Η ποσότητα που πρέπει να αποστάζεται σε κάθε περιοχή παραγωγής είναι ανάλογη προς τη διαφορά που διαπιστώνεται μεταξύ:

— αφενός, της παραγωγής επιτραπέζιου οίνου και προϊόντων που προηγούνται του σταδίου παραγωγής του επιτραπέζιου οίνου και που θα καθοριστούν, η οποία έχει πραγματοποιηθεί στη σχετική περιοχή για τη συγκεκριμένη περίοδο, και,

— αφετέρου, ενός ενιαίου ποσοστού της μέσης παραγωγής επιτραπέζιου οίνου και προϊόντων που προηγούνται του σταδίου παραγωγής του επιτραπέζιου οίνου και που θα καθοριστούν, η οποία έχει πραγματοποιηθεί στη σχετική περιοχή κατά τη διάρκεια τριών διαδοχικών αμπελουργικών περιόδων αναφοράς.»

6 Κατά το άρθρο 39, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού:

«Η ποσότητα που αποστάζεται και που καθορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 3 κατανέμεται μεταξύ των διαφόρων παραγωγών επιτραπέζιου οίνου της κάθε περιοχής παραγωγής.

Για τους παραγωγούς που υπόκεινται στην υποχρεωτική απόσταξη, η ποσότητα που αποστάζεται ισοδυναμεί με καθοριζόμενο ποσοστό της παραγωγής τους σε επιτραπέζιο οίνο και σε προϊόντα που προηγούνται του σταδίου παραγωγής του επιτραπέζιου οίνου και που θα καθοριστούν, όπως αναφέρεται στη δήλωση παραγωγής τους.

Το ποσοστό αυτό:

— καθορίζεται βάσει προοδευτικής κλίμακας καθοριζόμενης ανάλογα με την απόδοση ανά εκτάριο,

— μπορεί να διαφέρει από τη μια περιοχή στην άλλη, ανάλογα με την απόδοση προηγούμενων ετών,

— μπορεί επίσης να είναι ίσο με μηδέν για τους παραγωγούς που είχαν αποδόσεις ανά εκτάριο κατώτερες από ένα επίπεδο που θα καθοριστεί .

Η ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που παραδίδεται προς απόσταξη από κάθε παραγωγό είναι ίση με εκείνη που καθορίζεται σύμφωνα με το τρίτο εδάφιο.»

7 Το άρθρο 39, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού ορίζει:

«Τα κράτη μέλη γνωστοποιούν στην Επιτροπή τις ποσότητες επιτραπέζιου οίνου που παράγονται σε κάθε περιοχή παραγωγής, η οποία οριοθετείται σύμφωνα με την παράγραφο 9· οι ποσότητες αυτές κατατάσσονται ανά κατηγορία απόδοσης. Τα στοιχεία αυτά καταρτίζονται με βάση τις δηλώσεις παραγωγής που αναφέρονται στο άρθρο 3.

Με βάση τις γνωστοποιήσεις αυτές:

α) καθορίζεται η συνολική ποσότητα που πρέπει να αποστάζεται στην Κοινότητα·

β) κατανέμεται η ποσότητα αυτή μεταξύ των περιοχών παραγωγής που αναφέρονται στην παράγραφο 3·

γ) καθορίζεται, σε συνεργασία με τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, το ποσοστό απόσταξης που πρέπει να επιβληθεί στην παραγωγή κάθε οινοπαραγωγού, που υπόκειται στη ρύθμιση, έτσι ώστε να επιτευχθεί ο όγκος της απόσταξης που προβλέπεται για κάθε περιοχή.»

8 Το άρθρο 39, παράγραφος 11, του ίδιου κανονισμού, αν «εμφανισθούν δυσχέρειες που είναι δυνατόν να θέσουν σε κίνδυνο την πραγματοποίηση ή την ισόρροπη εφαρμογή της υποχρεωτικής απόσταξης που αναφέρεται στην παράγραφο 1, τα μέτρα που είναι αναγκαία για να εξασφαλισθεί η αποτελεσματική εφαρμογή της απόσταξης θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 83», δηλαδή μια διαδικασία κατά την οποία η Επιτροπή Διαχειρίσεως των Οίνων αποφαίνεται με την πλειοψηφία του άρθρου 148, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ.

9 Το άρθρο 39, παράγραφος 9, του κανονισμού 822/87 ορίζει τα ακόλουθα:

« Σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 83:

(...)

— αποφασίζεται να πραγματοποιηθεί η απόσταξη που αναφέρεται στην παράγραφο 1,

— καθορίζονται οι λεπτομέρειες εφαρμογής της παραγράφου 2 και η συνολική ποσότητα για απόσταξη που αναφέρεται στην παράγραφο αυτή,

— καθορίζονται τα κριτήρια για την οροθέτηση των καταταγμένων ανά κράτος μέλος περιοχών παραγωγής, που αναφέρονται στην παράγραφο 3, καθώς και τα όρια των περιοχών αυτών,

— καθορίζεται το ενιαίο ποσοστό και οι διαδοχικές περίοδοι αναφοράς, καθώς και η κατανομή των προς απόσταξη ποσοτήτων μεταξύ των καταταγμένων ανά κράτος μέλος περιοχών που αναφέρονται στην παράγραφο 3,

— καθορίζεται η προοδευτική κλίμακα και τα ποσοστά που αναφέρονται στην παράγραφο 4,

(...).»

10 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 822/87, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1734/91 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 1991 (ΕΕ L 163, σ. 6), αμπελουργική περίοδος είναι η περίοδος που αρχίζει την 1η Σεπτεμβρίου κάθε έτους και λήγει στις 31 Αυγούστου του επομένου έτους.

11 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3929/87 της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1987, σχετικά με τις δηλώσεις εσοδείας, παραγωγής και αποθεμάτων προϊόντων του αμπελοοινικού τομέα (ΕΕ L 369, σ. 59, στο εξής: κανονισμός 3929/87), ορίζει στο άρθρο 6, παράγραφος 2 ότι «τα κράτη μέλη προβαίνουν σε εκτίμηση της απόδοσης ανά εκτάριο της παραγωγής επιτραπέζιων οίνων που επιτυγχάνεται στην επικράτειά τους. Ανακοινώνουν στην Επιτροπή πριν από τις 20 Ιανουαρίου τα αποτελέσματα αυτής της εκτίμησης σύμφωνα με τις κατηγορίες απόδοσης» που καθορίζει το εν λόγω άρθρο.

12 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 441/88 της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 1988, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής για την υποχρεωτική απόσταξη που προβλέπεται στο άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 (ΕΕ L 45, σ. 15, στο εξής: κανονισμός 441/88), ορίζει στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τις περιοχές παραγωγής της Κοινότητας: η περιοχή 4 περιλαμβάνει την Ιταλία.

13 Το άρθρο 12, παράγραφος 4, του κανονισμού 441/88 ορίζει ότι «η παράδοση του επιτραπέζιου οίνου πραγματοποιείται το αργότερο:

— στις 31 Ιουλίου εφόσον πραγματοποιείται σε οινοπνευματοποιό,

— στις 15 Ιουλίου εφόσον πραγματοποιείται σε παρασκευαστή αλκοολωμένου οίνου.

Η παράδοση μπορεί επίσης να πραγματοποιηθεί εντός προθεσμίας δεκαπέντε ημερών μετά από τις προαναφερόμενες ημερομηνίες. Στην περίπτωση αυτή η τιμή αγοράς των εν λόγω ποσοτήτων μειώνεται κατά ποσό που αντιστοιχεί στο 50 % της ενίσχυσης που καθορίζεται για την εν λόγω περίοδο εμπορίας. Η ενίσχυση καθώς και η τιμή της αλκοόλης που λαμβάνεται και παραδίδεται στον οργανισμό παρέμβασης μειώνονται κατά το ίδιο ποσό».

Κατά το άρθρο 12, παράγραφος 5, του κανονισμού, οι εργασίες απόσταξης δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν μετά τις 31 Αυγούστου 1994.

14 Αυτό ήταν το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε ο κανονισμός (ΕΚ) 343/94 της Επιτροπής, της 15ης Φεβρουαρίου 1994, για το άνοιγμα υποχρεωτικής απόστάξεως που προβλέπεται στο άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 και για την παρέκκλιση ορισμένων σχετικών λεπτομερειών εφαρμογής για την περίοδο 1993/94 (ΕΕ L 44, σ. 9, στο εξής: κανονισμός 343/94). Ο κανονισμός αυτός ορίζει στο άρθρο 1:

«1. Η απόσταξη που αναφέρεται στο άρθρο 39, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 αποφασίζεται για την περίοδο 1993/94.

2. Η συνολική ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που πρόκειται να αποσταχθεί είναι 18 200 000 εκατόλιτρα..

3. Οι ποσότητες που πρόκειται να αποσταχθούν στις περιοχές που αναφέρονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88 της Επιτροπής είναι οι ακόλουθες:

(...)

— περιοχή 4: 12 150 000 εκατόλιτρα,

(...)»

15 Ο κανονισμός (ΕΚ) 465/94 της Επιτροπής, της 1ης Μαρτίου 1994, για τον καθορισμό, για την περίοδο 1993/1994, των ποσοστών της παραγωγής επιτραπέζιου οίνου που παραδίδονται στην υποχρεωτική απόσταξη που αναφέρεται στο

άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 του Συμβουλίου για τις περιοχές 3 και 6 (ΕΕ L 58, σ. 2, στο εξής: κανονισμός 465/94), ορίζει στα άρθρα 1 και 2:

«Άρθρο 1

1. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88, η παραγωγή της εσοδείας 1993/94 κατανέμεται ανάλογα με τις (διάφορες) κατηγορίες απόδοσης (...) (περιοχές 3 και 6).

2. Η μέση απόδοση της περιοχής παραγωγής 3 είναι 62,7 εκατόλιτρα ανά εκτάριο· εκείνη της περιοχής 6 είναι 26,2 εκατόλιτρα ανά εκτάριο.

Άρθρο 2

Η ποσότητα που πρέπει να παραδώσει ο κάθε παραγωγός στην απόσταξη καθορίζεται εφαρμόζοντας στον όγκο που αναφέρεται στο άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88 το ποσοστό που εμφαίνεται σε παράρτημα στον πίνακα που αντιστοιχεί στην απόδοση που καθορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις που αναφέρονται στο άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού (...).»

16 Ο κανονισμός (ΕΚ) 610/94 της Επιτροπής, της 18ης Μαρτίου 1994, που τροποποίησε τον κανονισμό (ΕΚ) 465/94 (ΕΕ L 77, σ. 12, στο εξής: κανονισμός 610/94), αφού διαπιστώνει ότι η Ιταλία ανακοίνωσε τα στοιχεία τα σχετικά με την παραγωγή επιτραπέζιου οίνου και την κατανομή της αναλόγως των

κατηγοριών αποδόσεως και ότι πρέπει επομένως να καθοριστούν για την περιοχή 4 τα ποσοστά παραγωγής που πρέπει να παραδώσει προς απόσταξη κάθε υπόχρεος, ορίζει στο άρθρο 1:

«Ο κανονισμός (ΕΚ) 465/94 τροποποιείται ως εξής:

1) (...)

2) στο άρθρο 1, παράγραφος 1, προστίθεται το ακόλουθο στοιχείο γ':

"γ) Περιοχή 4:

παραγωγή που λαμβάνεται με απόδοση εκφρασμένη σε εκατόλιτρα ανά εκτάριο:

— κατώτερη ή ίση με 45:	1 887 143 εκτόλιτρα,
— ανώτερη από 45 και όχι ανώτερη από 70:	8 394 081 εκτόλιτρα,
— ανώτερη από 70 και όχι ανώτερη από 90:	11 843 922 εκτόλιτρα,
— ανώτερη από 90 και όχι ανώτερη από 110:	10 209 474 εκτόλιτρα,
— ανώτερη από 111 και όχι ανώτερη από 125:	4 853 825 εκτόλιτρα,
— ανώτερη από 125 και όχι ανώτερη από 140:	2 002 827 εκτόλιτρα,

— ανώτερη από 140 και όχι ανώτερη από 170: 1 261 827 εκτόλιτρα,

— ανώτερη από 170 και όχι ανώτερη από 200: 195 041 εκτόλιτρα,

— ανώτερη από 200: 238 774 εκτόλιτρα".

3) Στο άρθρο 1, παράγραφος 2, προστίθεται το ακόλουθο εδάφιο:

"Η μέση απόδοση της περιοχής παραγωγής 4 είναι 77 εκατόλιτρα ανά εκτάριο."

4) Το παράρτημα αντικαθίσταται από το παράρτημα του παρόντος κανονισμού.»

17 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 1960/94, της 27ης Ιουλίου 1994, για τη θέσπιση μέτρου παρεκκλίσεως κατά την περίοδο εμπορίας 1993/94 όσον αφορά την παράδοση από τους παραγωγούς των ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου τις οποίες πρέπει να παραδώσουν για υποχρεωτική απόσταξη στηρίξεως (ΕΕ L 198, σ. 96, στο εξής: κανονισμός 1960/94), η Επιτροπή, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 12, παράγραφος 4, πρώτη περίπτωση, και παράγραφος 5, του κανονισμού 441/88, παρέτεινε μέχρι τις 27 Αυγούστου 1994 την προθεσμία για την παράδοση του επιτραπέζιου οίνου σε μονάδα αποστάξεως και μέχρι τις 20 Σεπτεμβρίου 1994 την προθεσμία που είχε ορισθεί για τις εργασίες αποστάξεως.

18 Τέλος, το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 3151/94 της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 1994, για τη θέσπιση μέτρου περαιτέρω παρέκκλισης κατά την περίοδο εμπορίας 1993/94 όσον αφορά την παράδοση από τους παραγωγούς των ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου τις οποίες πρέπει να παραδώσουν για την υποχρεωτική απόσταξη (ΕΕ L 332, σ. 32, στο εξής: κανονισμός 3151/94), όπως διορθώθηκε στη συνέχεια (ΕΕ L 341, σ. 76), παρέτεινε, κατά παρέκκλιση από τον κανονισμό 343/94 και από το άρθρο 12, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, και παράγραφος 5, του κανονισμού 441/88, μέχρι τις 29 Ιανουαρίου 1995, την προθεσμία για την παράδοση του οίνου στην υποχρεωτική απόσταξη για την περίοδο 1993/94.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

19 Αυτό είναι το πλαίσιο εντός του οποίου η Cantina Cooperativa fra Produttori Vitivinicoli di Torre di Mosto και 42 άλλοι προσφεύγοντες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση των ακολούθων διατάξεων:

— του προπαρατεθέντος άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94, που καθόρισε σε 12 150 000 εκατόλιτρα την ποσότητα που πρέπει να αποσταχθεί εντός της «περιοχής 4» γα την περίοδο 1993/94,

— του προπαρατεθέντος άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο γ', παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, και παράγραφος 3 (παράρτημα για το μέρος που αφορά την περιοχή 4), του κανονισμού 465/94, όπως τροποποιήθηκε με τον προαναφερθέντα κανονισμό 610/94, κατά το μέρος που αφορά την «περιοχή 4»,

— κάθε άλλη πράξη που είναι συναφής και/ή αποτελεί προϋπόθεση των διατάξεων αυτών,

ισχυρισθέντες παρεμπιπτόντως, βάσει του άρθρου 184 της Συνθήκης ΕΚ, ότι είναι ανίσχυρες οι ακόλουθες διατάξεις:

— το άρθρο 39, παράγραφος 4, του κανονισμού 822/87, λόγω παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας καθόσον προβλέπει ότι η ποσότητα που πρέπει να αποστάξει κάθε υπόχρεος παραγωγός ισούται με ποσοστό που καθορίζεται αναλόγως της «αποδόσεως ανά εκτάριο»,

— το άρθρο 4, παράγραγος 2, τέταρτη περίπτωση, του προαναφερθέντος κανονισμού 441/88, που αφορά την «περιοχή 4», λόγω παραβάσεως του νόμου.

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Μαΐου 1994, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Οι προσφεύγοντες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 5 Ιουλίου 1994.

21 Παράλληλα, με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία στις 24 Μαΐου 1994, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν αίτηση αναστολής εκτελέσεως των προσβαλλομένων διατάξεων, που πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό T-183/94 R, με την οποία ζητούν από το Πρωτοδικείο: «να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως των σχετικών διατάξεων εντός των ζητουμένων ορίων». Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1994, οι προσφεύγοντες δήλωσαν ότι παραιτούνται από την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Με διάταξη της 11ης Ιουλίου 1994, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου διέταξε τη διαγραφή της υποθέσεως T-183/94 R από το πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου και καταδίκασε τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

22 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Ιουλίου 1994, το Συμβούλιο υπέβαλε αίτηση παρεμβάσεως προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής, οι δε προσφεύγοντες και η Επιτροπή δήλωσαν ότι δεν αντιτάσσονται, με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 και στις 8 Αυγούστου 1994, αντιστοίχως.

23 Με διάταξη της 16ης Σεπτεμβρίου 1994 ο Πρόεδρος του τρίτου πενταμελούς τμήματος επέτρεψε στο Συμβούλιο να παρέμβει, το δε Συμβούλιο κατέθεσε στις 17 Οκτωβρίου 1994 υπόμνημα παρεμβάσεως επί του οποίου οι προσφεύγοντες διατύπωσαν τις παρατηρήσεις τους με υπόμνημα της 14ης Νοεμβρίου 1994.

24 Την 1η Φεβρουαρίου 1995, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν συμπληρωματικό υπόμνημα βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας που αφορά τη δυνατότητα προβολής νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης.

Με υπομνήματα που κατέθεσαν στις 21 και στις 24 Φεβρουαρίου 1995 αντιστοίχως, η Επιτροπή και το Συμβούλιο διατύπωσαν τις παρατηρήσεις τους επί των εν λόγω νέων νομικών επιχειρημάτων.

25 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

26 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη,

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

27 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να προχωρήσει στην κατ' ουσίαν εξέταση της προσφυγής,

— να κάνει δεκτή την προσφυγή και να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις και να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Συνοπτική έκθεση των επιχειρημάτων των διαδίκων

28 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι οι προσφεύγοντες είναι μεμονωμένοι ή συνεταιρισμένοι οινοπαραγωγοί που ασκούν τη δραστηριότητά τους σε τμήμα του ιταλικού εδάφιου, στην περιφέρεια της Βενετίας. Στην πραγματικότητα στρέφονται κατά του συστήματος υποχρεωτικής αποστάξεως που στηρίζεται στο άρθρο 39 του κανονισμού 822/87 και εφαρμόζεται με κριτήριο την «απόδοση ανά εκτάριο», όπως τέθηκε σε εφαρμογή τελευταία με το άρθρο 1 του κανονισμού 343/94 και το άρθρο 1 του κανονισμού 465/94. Η Επιτροπή υποστηρίζει όμως ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, οι πράξεις την ακύρωση των οποίων ζητούν οι προσφεύγοντες είναι στην πραγματικότητα κανονισμοί που δεν τους αφορούν ούτε άμεσα ούτε ατομικά.

29 Η Επιτροπή φρονεί ότι εν προκειμένω καμιά από τις διατάξεις που προσβάλλουν οι προσφεύγοντες δεν τους επηρεάζει κατά τη νομική κατάσταση ούτε τους εξειδικεύει όπως τους αποδέκτες μιας πράξεως. Το γεγονός ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις τους αφορούν εξαρτάται πράγματι από ένα πραγματικό στοιχείο, δηλαδή την ιδιότητά τους των οινοπαραγωγών. Είναι προφανές ότι οι αμπελουργοί της περιοχής της Βενετίας δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αποδέκτες των προσβαλλομένων διατάξεων. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι διατάξεις αυτές αφορούν και τους παραγωγούς της περιοχής της Βενετίας πλην όμως μόνο διότι οι παραγωγοί αυτοί είναι αμπελουργοί που ανήκουν σε κατηγορία επιχειρηματιών προσδιοριζομένων βάσει αντικειμενικών στοιχείων.

30 Όσον αφορά το γεγονός που επικαλούνται οι προσφεύγοντες, ότι δηλαδή ορισμένες από τις προσβαλλόμενες διατάξεις τούς αφορούν ατομικώς ως επιμελείς παραγωγούς που απέσταξαν κατά τα προηγούμενα έτη όλη την ποσότητα που τους είχε επιβληθεί και επομένως είναι αναγκασμένοι να πραγματοποιήσουν και πρόσθετη απόσταξη για να απορροφηθούν οι ποσότητες που δεν απέσταξαν άλλοι παραγωγοί του αμπελοοινικού τομέα, η Επιτροπή φρονεί ότι το

στοιχείο αυτό δεν επιτρέπει, υπό το φως της νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, να εξειδικευθεί η θέση των προσφευγόντων σε σχέση με τη θέση των άλλων επιχειρηματιών του τομέα.

31 Τέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι εν πάση περιπτώσει οι προσβαλλόμενες πράξεις αποτελούν και τυπικά και ουσιαστικά κανονισμούς που θεσπίζουν διατάξεις γενικής ισχύος εφαρμοζόμενες σε κατηγορία επιχειρηματιών που μπορούν να προσδιοριστούν αφηρημένα βάσει της αντικειμενικής ιδιότητας των επιχειρηματιών που ασκούν δραστηριότητα στον τομέα της παραγωγής οίνου. Τόσο ο κανονισμός 343/94 που καθορίζει τις συνολικές ποσότητες επιτραπέζιου οίνου που πρέπει να αποσταχθούν στις διάφορες περιοχές για την περίοδο 1993/94, όσο και ο κανονισμός 465/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 610/94, που καθορίζει το υπολογιζόμενο αναλόγως της αποδόσεως ανά εκτάριο ποσοστό της παραγωγής επιτραπέζιου οίνου που υποχρεούται να παραδώσει προς απόσταξη κάθε παραγωγός των διαφόρων περιοχών αφορά, όπως είναι προφανές, όλους τους παραγωγούς οίνου της Κοινότητας, ως επιχειρηματίες του συγκεκριμένου τομέα. Οι μηχανισμοί βάσει των οποίων καθορίζεται η συνολική ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που αποστάζεται ανά περιοχή της Κοινότητας και τα ποσοστά επιτραπέζιου οίνου που οφείλει να παραδώσει προς απόσταξη κάθε παραγωγός ανταποκρίνονται, κατά την Επιτροπή, σε γενικά και αφηρημένα κριτήρια και αφορούν τους παραγωγούς οίνου δυνάμει αντικειμενικού κριτηρίου που εφαρμόζεται γενικώς σε κάθε παραγωγό ο οποίος παράγει υπό αντικειμενικές συνθήκες παραγωγής καθοριζόμενες από τον τόπο στον οποίο την πραγματοποιεί και την απόδοση ανά εκτάριο.

32 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν, αντιθέτως, ότι με αυτήν ο κοινοτικός δικαστής ωθείται να αγνοήσει τον ρόλο τού δικαστή της ουσίας της διαφοράς. Παρατηρούν δε ότι οι προσβαλλόμενοι κανόνες αποτελούν ένα σύνολο ατομικών διατάξεων που τους αφορούν άμεσα (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαΐου 1971, 41/70 και 44/70, International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-71, σ. 783). Οι προσφεύγοντες παρατηρούν επίσης ότι αποτελούν ένα σύνολο γεωργικών συνεταιρισμών, το καταστατικό των οποίων κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα της Ιταλικής Δημοκρατίας και συγκεκριμένα από τα άρθρα 2 και 45, και ότι υπ' αυτή την ιδιότητα εκμεταλλεύονται άμεσα τη γη, ασκούν δηλαδή άμεση εκμετάλλευση καθόσον μόνο οι ασκούντες άμεση εκμετάλλευση μπορούν να γίνουν μέλη γεωργικού συνεταιρισμού. Το σύνολο των στοιχείων αυτών προσδίδει ιδιαίτερη και ξεχωριστή θέση στους προσφεύγοντες σε σχέση με το σύνολο των παραγωγών του αμπελοοινικού τομέα τόσο στο κοινοτικό όσο και στο ιταλικό εθνικό πλαίσιο.

33 Επιπλέον οι προσφεύγοντες παρατηρούν ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, μόνο η λεπτομερής εξέταση των περιστάσεων της υποθέσεως από τη σκοπιά ολόκληρης της νομοθεσίας που τη διέπει μπορεί να προσδιορίσει την πραγματική φύση των προσβαλλομένων πράξεων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Ιουλίου 1956 και της 29ης Νοεμβρίου 1956, 8/55, Fédération Charbonnière de Belgique κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 33 και 85). Υποστηρίζουν δε ότι, όταν εκδόθηκαν οι προσβαλλόμενες διατάξεις, ήταν ήδη γνωστή και προκαθορισμένη βάσει των δηλώσεων των προσφευγόντων η ποσότητα επιτραπέζιου οίνου στην οποία θα εφαρμοζόταν το μέτρο της αποστάξεως.

34 Τέλος, οι προσφεύγοντες παρατηρούν ότι παραιτήθηκαν από την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων λόγω του γεγονότος ότι πέτυχαν ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, εν προκειμένω του Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio, αποτέλεσμα όμοιο με αυτό που επιδίωκαν ενώπιον του κοινοτικού δικαστηρίου ασφαλιστικών μέτρων, δηλαδή την αναστολή εκτελέσεως των προσβαλλομένων διατάξεων μέχρις εκδόσεως δικαστικής αποφάσεως επί της ουσίας της υποθέσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές υπογραμμίζουν ότι το εθνικό δικαστήριο δέχθηκε σιωπηρά ότι η εκδοθησομένη απόφαση του Πρωτοδικείου θα αφορά την ουσία της διαφοράς. Επομένως, μια απόφαση του Πρωτοδικείου που θα περιοριζόταν στην εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής θα συνιστούσε αρνησιδικία έναντι των προσφευγόντων.

35 Οι προσφεύγοντες είχαν θίξει το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής τους και με το εισαγωγικό δικόγραφο που κατέθεσαν. Εμφανίστηκαν δε συναφώς ως «επιχειρήσεις και φυσικά πρόσωπα που αντιπροσωπεύουν το σύνολο των επιχειρηματιών της περιοχής της Βενετίας» στον τομέα της παραγωγής επιτραπέζιου οίνου και επομένως ως «οι πρωταγωνιστές και οι κύριοι αποδέκτες της κοινής γεωργικής πολιτικής (...) και της συναφούς κοινής οργάνωσης της αμπελοοινικής αγοράς» και υποστήριξαν ότι οι διατάξεις των οποίων ζητούν την ακύρωση, καίτοι έλαβαν τη μορφή κανονισμού, τους αφορούν άμεσα και ατομικά.

36 Κατά τους προσφεύγοντες, οι επίδικοι κανονισμοί στηρίζονται σε στοιχεία που έδωσαν οι ίδιοι και βάσει αυτών ακριβώς των στοιχείων εφαρμόζονται. Τα στοιχεία αυτά (δηλώσεις περί εσοδείας, παραγωγής και αποθεμάτων) προσδιορίζουν το μέγεθος των υποχρεώσεων αποστάξεως και στο σύνολό τους και κατά περιοχή. Η ποσότητα των 12 150 000 εκατολίτρων καθορίστηκε βάσει ισοζυγίου προβλέψεων που απαιτεί να ανακοινώνουν τα κράτη μέλη τις δηλώσεις

των παραγωγών και των εμπόρων κατ' εφαρμογή του κανονισμού 3929/87. Ομοίως η κατανομή στις περιοχές κατά κατηγορίες αποδόσεως γίνεται βάσει της κατά το άρθρο 8 του ίδιου κανονισμού ανακεφαλαιώσεως των δηλώσεων των παραγωγών, για τις οποίες γίνεται λόγος στα άρθρα 1 και 2 του κανονισμού.

37 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, όταν εκδόθηκαν οι επίδικοι κανονισμοί, οι αποδέκτες τους ήταν ήδη γνωστοί, δεδομένου ότι οι μετέχοντες στην περίοδο 1993/94 παραγωγοί ήταν ήδη υπάρχουσες και προσδιορισμένες κατά την ημερομηνία εκείνη επιχειρήσεις. Οι κανονισμοί αυτοί δηλαδή επιβάλλουν απευθείας υποχρεώσεις εις βάρος ήδη γνωστών συγκεκριμένων προσώπων έστω και αν το ακριβές μέγεθος της υποχρεώσεως αποστάξεως εξαρτάται από γεγονός μέλλον, δηλαδή την ακριβή παραγωγή του έτους.

38 Κατά τους προσφεύγοντες, οι επίδικοι κανονισμοί, δηλαδή, δεν αναφέρονται σε γενική και αφηρημένη κατηγορία επιχειρήσεων ή προσώπων αλλά σε συγκεκριμένα υποκείμενα αποτελούντα «κλειστό σύνολο».

39 Εν συνεχεία, εφόσον οι προσφεύγοντες εξεπλήρωσαν πλήρως τις οικείες υποχρεώσεις αποστάξεως για την περίοδο 1993/94, υποστηρίζουν ότι οι αμπελοπαραγωγοί της περιοχής της Βενετίας που θίγονται άμεσα από τους προσβαλλόμενους κανονισμούς υφίστανται ατομική ζημία λόγω των διατάξεων των οποίων ζητείται η ακύρωση, καθότι οι διατάξεις αυτές επιβάλλουν αναπόφευκτες, συγκεκριμένες και αδικαιολόγητες πρόσθετες επιβαρύνσεις, σε σχέση με το σύνολο των παραγωγών του τομέα. Επομένως, όπως προκύπτει από τη νομολογία του κοινοτικού δικαστή, η ιδιαιτερότητα της πραγματικής ή νομικής καταστάσεως των προσφευγόντων, η οποία τους διαφοροποιεί από τους λοιπούς αποδέκτες των επιδίκων μέτρων, δικαιολογεί το δικαίωμά τους να ασκήσουν προσφυγή τη στιγμή μάλιστα που, λόγω της «αδράνειας» των εθνικών αρχών, οι προσφεύγοντες είναι αναγκασμένοι να προσφύγουν στο Πρωτοδικείου προκειμένου να προλάβουν τη συντέλεση σοβαρής διάκρισης εις βάρος τους.

40 Οι προσφεύγοντες ζητούν την απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου τουλάχιστον και χωρίς καμιά επιφύλαξη όσον αφορά τους συνεταιρισμούς.

41 Στο υπόμνημα παρεμβάσεως, το Συμβούλιο συντάσσεται με τα επιχειρήματα της Επιτροπής και παρατηρεί ιδίως ότι το άρθρο 184 της Συνθήκης δεν επιτρέπει στους προσφεύγοντες να προβάλουν την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 39, παράγραφος 4, του κανονισμού 822/87 και του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 441/88 παρά μόνο αν η προσφυγή τους πληροί τους όρους του παραδεκτού κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ. Κατά πάγια νομολογία όμως, για να θεωρηθεί ότι μια διάταξη του κοινοτικού δικαίου αφορά ατομικά ορισμένα υποκείμενα δικαίου πρέπει να θίγει τη νομική τους θέση λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με τον αποδέκτη (διάταξη του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1993, C-257/93, Van Parijs κ λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3335). Οι προϋποθέσεις που θέτει η νομολογία αυτή όμως δεν πληρούνται βεβαίως εν προκειμένω, δεδομένου ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις αφορούν τους προσφεύγοντες μόνο λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς τους των επιχειρηματιών που ασκούν οικονομική δραστηριότητα στον αμπελοοινικό τομέα, όπως και κάθε άλλο πρόσωπο που βρίσκεται στην ίδια κατάσταση.

42 Το Συμβούλιο παρατηρεί περαιτέρω ότι, κατά το μέτρο που οι προσφεύγοντες συνεταιρισμοί αποτελούν επαγγελματικές οργανώσεις παραγωγών οι οποίοι υπέχουν την υποχρέωση αποστάξεως, η προσφυγή ακυρώσεως που ασκούν είναι απαράδεκτη, κατά πάγια νομολογία (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829· 19/62 έως 22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 845· της 5ης Νοεμβρίου 1986, 117/86, UFADE κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3255, και της 14ης Ιανουαρίου 1988, 55/86, Arposol κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 13).

43 Με το «συμπληρωματικό υπόμνημά τους» της 1ης Φεβρουαρίου 1995, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι, κατόπιν των νέων διατάξεων του κανονισμού 3151/94 που παρατείνουν τις προθεσμίες παραδόσεως επιτραπέζιου οίνου για υποχρεωτική απόσταξη πέραν της αμπελοοινικής περιόδου 1993/94, που έληξε στις 31 Αυγούστου 1994, οι προσβαλλόμενες διατάξεις κατέστησαν επίσης ανίσχυρες διότι δεν εξυπηρετούν και δεν είναι πλέον πρόσφορες να ανταποκριθούν στην ανάγκη ρυθμίσεως της αστάθειας της αμπελοοινικής περιόδου 1993/94 κατά τη διάρκειά της αλλά σκοπούν πλέον, αντιθέτως, την εξυγίανσή της, με την εκτέλεση της υποχρεώσεως παραδόσεως επιτραπέζιου οίνου προς απόσταξη κατά τη διάρκεια της επομένως περιόδου.

44 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, αντιτάσσει ότι οι διατάξεις του κανονισμού 3151/94 δεν μπορούν να θεωρηθούν ως νέα στοιχεία στην υπό κρίση υπόθεση, διότι ο σκοπός τους είναι μόνο να παρατείνουν την προθεσμία εκτελέσεως της υποχρεώσεως αποστάξεως την οποία προβλέπουν ήδη οι διατάξεις που αποτελούν το αντικείμενο της προσφυγής.

45 Εν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγοντες δεν αποδεικνύουν σε τί συνίσταται το νέο στοιχείο που έφερε ο κανονισμός 3151/94 σε σχέση με όσα εκθέτουν στην προσφυγή τους.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

46 Το Πρωτοδικείου παρατηρεί προκαταρκτικώς ότι, βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν εκδικάζει ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει ο καθού διάδικος, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως· εν προκειμένω το Πρωτοδικείο φρονεί ότι έχει στη διάθεση του επαρκή στοιχεία από τη δικογραφία και δεν χρειάζεται να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

47 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ παρέχει στα άτομα το δικαίωμα να προσβάλλουν οποιαδήποτε απόφαση που, καίτοι λαμβάνεται υπό τη μορφή κανονισμού, τα αφορά άμεσα και ατομικά. Ο σκοπός της διατάξεως αυτής είναι ιδίως να εμποδίσει τα κοινοτικά όργανα να μπορούν, επιλέγοντας απλώς τον τύπο του κανονισμού, να αποκλείουν τη δυνατότητα προσφυγής εκ μέρους ενός ατόμου κατ' αποφάσεως η οποία το αφορά άμεσα και ατομικά και να καταστήσει σαφές κατ' αυτόν τον τρόπο ότι η επιλογή του τύπου δεν μπορεί να μεταβάλει τη φύση μιας πράξεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak και Società Emiliana Lavorazione Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 311, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-476/93, FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-1187).

48 Εξάλλου το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο νομολογούν παγίως ότι η γενική ισχύς και επομένως ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα, κατά το μάλλον ή ήττον, ακριβούς προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε μια δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως καθοριζόμενης από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που αυτή επιδιώκει (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-68, σ. 791, της 16ης Απριλίου 1970, 64/69, Compagnie française commerciale et financière κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-71, σ. 299, της 5ης Μαΐου 1977, 101/76, Koninklijke Scholten Honig κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 257, της 16ης Μαρτίου 1978, 123/77, UNICME κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1978, σ. 301, Calpak και Società Emiliana Lavorazione Frutta κατά Επιτροπής, όπ.π., της 30ής Σεπτεμβρίου 1982, 242/81, Roquette Frères κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1982, σ. 3213, της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz και Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, της 26ης Απριλίου 1988, 97/86, 193/86, 99/86 και 215/86, Αστερίς κ.λπ. και Ελλάδα κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2181· διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1988, 160/88 R, Fédération européenne de la santé animale κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4121· αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, της 15ης Ιουνίου 1993, C-213/91, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3177· διατάξεις του Δικαστηρίου της 24ης Μαΐου 1993, C-131/92, Arnaud κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-2573, της 21ης Ιουνίου 1993, C-288/93, Comaco κατά Συμβουλίου, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή· διάταξη του Πρωτοδικείου FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, όπ.π.· απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853).

49 Παγίως νομολογούν επίσης το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο ότι για να θεωρηθεί ότι μια πράξη, την ακύρωση της οποίας ζητούν ορισμένοι επιχειρηματίες, τους αφορά άμεσα και ατομικά πρέπει αυτή να θίγει τη νομική τους θέση λόγω πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με αυτόν του αποδέκτη (βλ. σχετικώς τις διατάξεις Comaco κατά Συμβουλίου και FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, όπ.π.· την απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, όπ.π.).

50 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι οι κανονιστικές διατάξεις των οποίων ζητείται η ακύρωση, είτε ευθέως, είτε μέσω της ενστάσεως ελλείψεως νομιμό-

τητας του άρθρου 39, παράγραφος 4, του κανονισμού 822/87 ή του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 441/88, αφορούν το σύνολο των παραγωγών επιτραπέζιου οίνου βάσει αντικειμενικών κριτηρίων.

51 Αντίθετα δηλαδή απ' ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, οι διατάξεις αυτές όχι μόνο δεν θίγουν τους προσφεύγοντες λόγω ορισμένων χαρακτηριστικών που προσιδιάζουν σ' αυτούς ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με τους λοιπούς επιχειρηματίες, αλλ' απευθύνονται γενικώς και αφηρημένως σε κατηγορίες προσώπων που δεν προσδιορίζονται και εφαρμόζονται σε καταστάσεις αντικειμενικά προσδιοριζόμενες.

52 Πράγματι, οι επίδικες κανονιστικές διατάξεις δεν αναφέρονται ειδικά στους προσφεύγοντες και δεν τους αφορούν παρά μόνο υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους των παραγωγών επιτραπέζιου οίνου, όπως ακριβώς και κάθε άλλο επιχειρηματία που βρίσκεται ή μπορεί να βρεθεί στην ίδια κατάσταση.

53 Όσον αφορά, πρώτον, το αίτημα της ακυρώσεως του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94, καθόσον καθορίζει σε 12 150 000 εκατόλιτρα την ποσότητα που πρέπει να αποσταχθεί στην περιοχή 4, δηλαδή στην Ιταλία, για την περίοδο 1993/94, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η Επιτροπή, προκειμένου να εκδώσει αυτόν τον εκτελεστικό τού κανονισμού 822/87 κανονισμό, στηρίχθηκε στα ακόλουθα αντικειμενικά στοιχεία όπως αυτά αναφέρονται στο προοίμιο του κανονισμού 343/94: «ότι τα στοιχεία που διαθέτει επί του παρόντος η Επιτροπή και κυρίως εκείνα του ισοζυγίου προβλέψεων για την αμπελουργική περίοδο 1993/94 εμφανίζουν ότι η κατάσταση, για την τρέχουσα αμπελουργική περίοδο, χαρακτηρίζεται από ανισορροπία της αγοράς των επιτραπέζιων οίνων και των οίνων που είναι κατάλληλοι να δώσουν επιτραπέζιους οίνους· ότι πληρούνται, επομένως, οι όροι που αναφέρονται στο άρθρο 39, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 για να αποφασισθεί η υποχρεωτική απόσταξη· ότι, δεδομένων των τιμών και του επιθυμητού επιπέδου των διαθέσιμων ποσοτήτων, κατά το τέλος της περιόδου, κρίνεται απαραίτητη για την Κοινότητα η απόσταξη 18 200 000 εκατόλιτρων επιτραπέζιου οίνου· ότι ο όγκος αυτός καθορίζεται βάσει του ισοζυγίου προβλέψεων, για να ληφθεί υπόψη η κατάσταση ανισορροπίας η οποία χαρακτηρίζεται κυρίως από τη μεταφορά αποθεμάτων, από τη μια αμπελουργική περίοδο στην άλλη, που υπερβαίνουν τις εκτιμήσεις που ελήφθησαν ως βάση για τον υπολογισμών των σχετικών με την εν λόγω περίοδο δημοσιονομικών στοιχείων (...)».

54 Από τα προαναφερθέντα καθώς και από την οικονομία του κανονισμού 343/94 προκύπτει ότι, για να προσδιορίσει αφενός τη συνολική ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που πρέπει να αποσταχθεί και αφετέρου τις ποσότητες που πρέπει να αποσταχθούν στις διάφορες περιοχές κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 441/88, η Επιτροπή στηρίχθηκε σε αντικειμενικά κριτήρια και έλαβε υπόψη το σύνολο της παραγωγής, των αποθεμάτων και των διαθεσίμων κατά το τέλος της περιόδου ποσοτήτων του συνόλου των επιχειρηματιών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και, όσον αφορά την περιοχή 4 (Ιταλία), του συνόλου των παραγωγών αυτού του κράτους μέλους και όχι μόνο των παραγωγών της περιφέρειας της Βενετίας όπως είναι οι προσφεύγοντες.

55 Όσον αφορά, δεύτερον, το αίτημα της ακυρώσεως του κανονισμού 610/94 (βλ. ανωτέρω σκέψη 16), που τροποποίησε τον κανονισμό 465/94 (βλ. ανωτέρω σκέψη 15), το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι στο προοίμιο του κανονισμού αυτού διευκρινίζεται: «ότι το άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 822/87 προβλέπει ότι, για τους παραγωγούς που υποχρεούνται να κάνουν χρήση της απόσταξης, η ποσότητα προς απόσταξη είναι ίση με ποσοστό που καθορίζεται από την παραγωγή τους σε επιτραπέζιο οίνο και το οποίο προκύπτει σύμφωνα με προοδευτική κλίμακα ανάλογα με την απόδοση ανά εκτάριο· ότι πρέπει, ως εκ τούτου, να καθοριστούν τα ποσοστά παραγωγής κάθε παραγωγού που υπόκεινται στην υποχρέωση της παράδοσης για απόσταξη· ότι τα ποσοστά αυτά βασιζόμενα σε αντικειμενικά κριτήρια πρέπει να προσαρμοστούν στην κατάσταση κάθε περιοχής· ότι οι κλίμακες πρέπει να επιτρέπουν να αφαιρείται από μια ορισμένη περιοχή μια ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που αντιστοιχεί στην υποχρέωση που αναφέρεται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 343/94· ότι θα πρέπει εφεξής να εμφανιστούν στις κατηγορίες αποδόσεως μόνον οι όγκοι που αντιστοιχούν στους όγκους που αποτελούν αντικείμενο δηλώσεων παραγωγής που είναι η βάση για τον καθορισμό της κλίμακας (...)· ότι με βάση την ανακοίνωση της Ιταλίας των στοιχείων που αφορούν την παραγωγή επιτραπεζίου οίνου και την κατανομή του τελευταίου συναρτήσει των κατηγοριών αποδόσεως, πρέπει να καθοριστούν για την περιοχή 4, τα ποσοστά παραγωγής που κάθε υπόχρεως πρέπει να παραδώσει στην απόσταξη· ότι, με την κλίμακα αυτή, πρέπει να επιτραπεί η προοδευτικότητα που θα επιβάλλει κυρώσεις στις υψηλότερες αποδόσεις (...)».

56 Από τις διατάξεις του κανονισμού 465/94 σε συνδυασμό με τις διατάξεις του κανονισμού 610/94 προκύπτει ότι, για να καθορίσει η Επιτροπή αφενός την παραγωγή βάσει της αποδόσεως σε εκατόλιτρα ανά εκτάριο για την περιοχή 4, δηλαδή την Ιταλία, και αφετέρου τη μέση απόδοση ανά εκτάριο της περιοχής

4, στηρίχθηκε σε στοιχεία συνολικά και αντικειμενικά που της ανακοίνωσαν οι αρχές αυτού του κράτους μέλους, σχετικά με την παραγωγή επιτραπέζιου οίνου και την κατανομή της αναλόγως των διαφόρων κατηγοριών αποδόσεως. Ουδόλως προκύπτει από τη δικογραφία ότι ελήφθη υπόψη η ιδιαίτερη περίπτωση των παραγωγών επιτραπέζιου οίνου της «περιφέρειας Βενετίας» για τον καθορισμό των αριθμητικών στοιχείων που υπολογίστηκαν με βάση αφενός το σύνολο των κοινοτικών στοιχείων και αφετέρου το σύνολο των στοιχείων που αφορούν ολόκληρη την Ιταλία.

57 Οι ισχυρισμοί των προσφευγόντων σχετικά με την υποτιθέμενη «αδράνεια» των οικείων εθνικών αρχών ιδίως όσον αφορά την παροχή στις κοινοτικές αρχές ακριβών και προσφάτων στοιχείων σχετικά με την απόδοση ανά εκτάριο στην περιφέρεια της Βενετίας δεν είναι ικανοί να θίξουν αυτή την εκτίμηση.

58 Ομοίως, κατά το μέτρο που οι προσφεύγοντες φαίνονται να υποστηρίζουν ότι οι επίδικες κανονιστικές διατάξεις τους αφορούν ατομικά υπό την ιδιότητα των ιδιαιτέρως επιμελών επιχειρηματιών που κατά τα προηγούμενα έτη παρέδωσαν προς απόσταξη όλες τις ποσότητες που τους είχαν επιβληθεί και συνεπώς αναγκάστηκαν να πραγματοποιήσουν αγορές προκειμένου να ανταποκριθούν στην πρόσθετη απόσταξη που τους επιβλήθηκε αδικαιολόγητα, με στόχο την απορρόφηση των ποσοτήτων που δεν απέσταξαν άλλοι επιχειρηματίες του ίδιου τομέα και άλλων περιοχών της Ιταλίας, είναι σαφές ότι το στοιχείο αυτό, ακόμη και αν αποδειχθεί, δεν είναι ικανό να εξειδικεύσει επαρκώς τη θέση των προσφευγόντων σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο επιχειρηματία του αμπελοοινικού τομέα ώστε να τους εξατομικεύσει κατά τρόπο ανάλογο με αυτόν του αποδέκτη των κανονιστικών πράξεων των οποίων ζητείται η ακύρωση.

59 Τέλος το Πρωτοδικείο φρονεί ότι για να αντικρούσουν την ένσταση απαραδέκτου που εγείρει η Επιτροπή, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν λυσιτελώς να προβάλουν την κατάστασή τους από τη σκοπιά των συνταγματικών διατάξεων της οικείας εθνικής έννομης τάξης ούτε να υποστηρίξουν ότι μια κρίση περί απαραδέκτου θα συνιστούσε αρνησιδικία έναντι αυτών. Ούτε μπορούν

βασίμως να υποστηρίξουν ότι μια απόφαση εθνικού δικαστηρίου θα ήταν ικανή να ωθήσει το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της ουσίας της υπό κρίση διαφοράς.

60 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενες κανονιστικές διατάξεις αφορούν τους προσφεύγοντες μόνο υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους των παραγωγών επιτραπέζιου οίνου, ακριβώς όπως και κάθε άλλο επιχειρηματία που ασκεί δραστηριότητα στην ίδια αγορά, και ότι, αφού οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ότι τους αφορούν ατομικά οι κανονιστικές διατάξεις των οποίων ζητούν την ακύρωση, πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί το ζήτημα που ήγειρε το Συμβούλιο, δηλαδή αν οι προσφεύγοντες συνεταιρισμοί, ως εκπροσωπούντες μια κατηγορία επιχειρηματιών, νομιμοποιούνται να ζητήσουν την ακύρωση διατάξεων που επηρεάζουν τα γενικά συμφέροντα της κατηγορίας αυτής.

61 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει περαιτέρω και εν πάση περιπτώσει ότι οι προσφεύγοντες δεν στερούνται παντελώς δικονομικού μέσου προκειμένου να προστατεύσουν τα δικαιώματά τους. Συγκεκριμένα, έχουν το δικαίωμα, αν θεωρούν ότι ευσταθεί το αίτημά τους, να προσβάλλουν ενώπιον του αρμοδίου εθνικού δικαστηρίου τα εθνικά μέτρα που ελήφθησαν για την εφαρμογή των προαναφερθεισών επιδίκων κοινοτικών διατάξεων και να ζητήσουν από το εθνικό δικαστήριο να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ ως προς το κύρος των εν λόγω κοινοτικών διατάξεων και να χορηγήσει, ενδεχομένως, μέχρις εκδόσεως της προδικαστικής αποφάσεως του Δικαστηρίου, αναστολή εκτελέσεως των εθνικών πράξεων που εκδόθηκαν για την εφαρμογή των επιδίκων κοινοτικών διατάξεων, υπό τους όρους που διατύπωσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1991, C-143/88 και C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen και Zuckerfabrik Soest (Συλλογή 1991, σ. I-415, σκέψεις 17 έως 33).

62 Δεδομένου ότι, όπως προελέχθη, η προσφυγή είναι απαράδεκτη στο σύνολό της, παρέλκει η εξέταση των νέων επιχειρημάτων που προέβαλαν οι προσφεύγοντες, προκειμένου να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα των προσβαλλομένων διατάξεων, λόγω της εκδόσεως, μετά την άσκηση της προσφυγής, του κανονισμού 3151/94, που παρέτεινε την προθεσμία για την απόσταξη πέρα της

αμπελοοινικής περιόδου 1993/94 και δεν χρειάζεται, εν πάση περιπτώσει, να κριθεί το ζήτημα αν τα νέα αυτά επιχειρήματα μπορούν να χαρακτηρισθούν ως νέοι ισχυρισμοί κατά την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, η δε Επιτροπή διατύπωσε σχετικό αίτημα, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

64 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

3) Το Συμβούλιο φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 29 Ιουνίου 1995.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Biancarelli